

[Udenrigsministeren.]

lig af Amerikas forenede Stater og England, Frankrig, Belgien, Holland og visse andre interesserede, der tidligere ikke regnedes til de særligt interesserede blandt Stillehavsmagterne, nemlig Norge, Sverige og Schweiz. Det var derfor forstaaeligt, at den kinesiske Regering efter Danmarks Befrielse fremsatte Ønske om, at der mellem Danmark og Kina nu ogsaa skulde sluttet en tilsvarende Traktat. Denne Traktat blev først forhandlet i Washington af Minister Henrik Kauffmann, der for øvrigt ogsaa som Gesandt i Kina i sin Tid havde underskrevet Nanking-Traktaten af 1928, og disse Forhandlinger førte til Enighed om en Traktat af 20. Maj 1946, som Minister Kauffmann undertegnede i Nanking under en Rejse, han i Fjor foretog til Kina.

Det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning om Rigsdagens Samtykke til denne sidste Traktat vil, hvis det vedtages, gøre det muligt for Danmark at ratificere Traktaten i den nærmeste Fremtid. Kina har allerede i Sommer ratificeret den. Til denne nye Traktat af 1946 hører en Noteudveksling, hvori det fastslaas, at Traktaten provisorisk skal træde i Kraft ved Undertegnelsen. Da Hovedpunkterne i det væsentlige er en Opfyldelse af det Tilsagn, som Danmark ligesom andre Magter allerede har givet i Traktaten af 1928, og da det ogsaa vil være i Overensstemmelse med danske Erhvervsinteresser i Kina nu at sanktionere denne Ordning, tillader jeg mig at anbefale Forslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Hartvig Frisch: Jeg skal paa mit Partis Vegne udtale, at vi ser med Glæde, at vi nu kan skride til den Vedtagelse her i Rigsdagen, som vil føre til den endelige Ratifikation fra dansk Side, hvilket jo allerede har trukket betydeligt ud i Sammenligning med den Hurtighed, hvormed Kina har ratificeret.

Jeg tror, man fra dansk Side i Almindelighed om det Skridt, der her tages, vil udtale, at man ser det som et stort Fremskridt, at vi er kommet dertil at kunne slutte en saadan Traktat, uden at der er noget som helst Spor af den Diskriminering, som er udtrykt i de tidligere Traktater, der har været sluttet mellem Danmark og Kina. For alle os, der har med Arbejdet at gøre i De Forenede Nationer, hvoraf Kina jo er et meget fremtrædende Medlem — det hører tilmed til de fem Store —, er dette, at vort lille Land nu træder i denne Forbindelse med Kina, en ganske naturlig Konsekvens.

Jeg vil ogsaa lige hentyde til, at da vi

forleden her i Rigsdagen havde den Ære at modtage som Gæster Udsendinge fra Siam og havde Lejlighed til ved en mindre Sammenkomst at veksle Ord med de fremmede, som var kommet til os, var det interessant at faa Indblik i den overordentlig store Ændring, der er sket i hele Orientens Forhold, og som efter min Mening utvivlsomt for de smaa europæiske Lande, som vi tilhører, vil være en gunstig Udvikling, idet de orientalske Lande ofte vil være interesserede i at knytte Forbindelse med saadanne Lande som de skandinaviske, naar det som her kan ske paa fuldkommen fri og lige Fod.

Det er jo vor Minister i Washington, Henrik Kauffmann, der har gennemført de Forhandlinger, der er resulteret i Traktatens Afslutning. Henrik Kauffmann har ved mange Lejligheder vist sin overordentlig store Energi. Naar man ser, hvad han i 1946 har udrettet foruden at være Gesandt i Washington: er taget over til Kina i Maj Maaned, er kommet tilbage til Danmark, hvor vi alle oplevede, at han var Præsident for FAO-Kongressen i København, og derefter har ydet os meget gode Tjenester ved UNO-Konferencen i New York — og nu ser jeg yderligere, at han er blevet valgt til Formand for den Kommission, der har med Op-løsningen af UNRRA at gøre, ogsaa i New York eller maaske i Washington —, har man sikkert et tydeligt Indtryk af, at vi i denne Repræsentant inden for det danske Diplomati har en Mand, som har formaaet at gøre store Tjenester ikke blot for sit Land, men ogsaa i international Henseende.

Jeg vil om Formuleringen kun gøre en ganske enkelt Bemærkning. Der staar i selve Traktaten, at der er 3 enslydende Tekster: Kinesisk, Engelsk og Dansk, og der staar, at det er den engelske, der, hvis noget Tvivlstillfælde skulde opkomme, vil være gældende. Fra et rent formelt Synspunkt — det er udelukkende en sproglig Bemærkning — kan man se, at det sikkert ogsaa har været det engelske Sprog, hvori Teksten er konciperet, idet man Side 8 i Forslaget i Art. VIII, Stk. 2, i den danske Tekst ser det ganske grinagtige Udtryk: „Ved Betegnelsen „Skibe“ af en af de Høje Kontraherende Parter, skal forstås alle Skibe . . .“ o. s. v. Jeg tror ikke, at man i noget som helst naturligt Dansk vilde kunne sige „Skibe af en af de Høje Kontraherende Parter“, hvorimod det lyder ganske naturligt, naar man siger, som det hedder i den engelske Tekst „The term „vessels“ of a High Contracting Party . . .“. Heraf vil man vist kunne se, at den oprindelige Konception har været engelsk.

Der er et enkelt Udtryk, jeg vilde til-